

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania J. B.
od decyzji Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddziału Regionalnego w L.
o prawo do zasiłku chorobowego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 lutego 2020 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w L. o wyznaczenie innego równorzędnego sądu na
podstawie art.44¹§ 1 k.p.c.
zawartego w zarządzeniu Sądu Rejonowego w L.
z dnia 11 grudnia 2019 r., sygn. akt VII U (...),

nie uwzględnia wniosku.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z 11 grudnia 2019 r. (wykonane 21 lutego 2020 r.) Sąd Rejonowy w L. przedstawił jako wniosek o wyznaczenie innego równorzędnego sądu na podstawie art. 44¹ § 1 k.p.c. pismo B. B. z 6 grudnia 2019 r. występującej w charakterze pełnomocnika J. B. w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (organ rentowy) o prawo do zasiłku chorobowego.

W piśmie tym B. B. stwierdziła, że Sąd Rejonowy w L. nie spełnia kryterium bezstronności w sprawie „w związku z pozwaniem przez odwołujących się w trybie

cywilnym Przewodniczącej VI Wydziału Sądu Rejonowego w L. oraz kilku sędziów nadrzędnych”.

Jak wyjaśniono w postanowieniu Sądu Najwyższego z 24 lutego 2020 r., II PO 5/20, na podstawie art. 44¹ k.p.c. sąd właściwy do rozpoznania sprawy może zwrócić się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu, jeśli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności względ na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego. Skoro jednak kwestia właściwości sądu ma nie tyle charakter ustawowy co konstytucyjny (art. 45 Konstytucji RP stanowi o prawie do sądu właściwego), a oceniany przepis jest wyjątkiem od zasad właściwości sądu ustalonych w art. 15–42, to należy go interpretować ściśle, co z kolei przekłada się na stosowanie tego przepisu w wyjątkowych sytuacjach. W dotychczasowym orzecznictwie Izby Karnej Sądu Najwyższego kryterium dobra wymiaru sprawiedliwości odnoszono do sytuacji, które mogą wpływać na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób obiektywny (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lutego 1982 r., IV KO 9/82, OSNKW 1982 nr 6, poz. 33; 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995 nr 9–10, poz. 68; 17 maja 2006 r., II KO 27/06, LEX nr 186944; 19 grudnia 2006 r., II KO 68/06, OSNWSK 2006 nr 1, poz. 2493).

Wniosek Sądu Rejonowego w L. nie zawiera jakiegokolwiek uzasadnienia nawiązującego do przesłanek zastosowania art. 44¹ k.p.c., ani wyводу, który uzasadniałaby podzielenie stwierdzeń zawartych w piśmie B. B. z 6 grudnia 2019 r. i zmianę sądu właściwego podyktowaną „dobrem wymiaru sprawiedliwości”, tym bardziej, gdy dodatkowo uwzględni się postanowienia Działu III k.p.c. i regulowanej nim instytucji wyłączenie sędziego. Po zapoznaniu się z tymi materiałami, które znajdują się w dołączonych do wniosku aktach sprawy Sąd Najwyższy stwierdza, że dla zapewnienia dobra wymiaru sprawiedliwości wystarczające jest uważne i rzetelne pochylenie się nad argumentacją strony podnoszona w tej sprawie oraz komunikatywne i wyczerpujące jurystyczne motywów ewentualnego rozstrzygnięcia merytorycznego.

Sąd Najwyższy zdecydował o sporządzeniu uzasadnienia niniejszego postanowienia – mimo jego niezaskarżalności (art. 357 § 2¹ k.p.c.) – z uwagi na charakter sprawy oraz *novum* ocenianej regulacji.